

TRIBUNALUL BUCUREȘTI – SECȚIA A III-A CIVILĂ
DOSAR NR. [•]/3/2020
Sentița Civilă nr. [•]

Ședința publică din data de 03.07.2023

Tribunalul constituit din:

PREȘEDINTE – [•]

GREFIER – [•]

Pe rol, soluționarea cererii de chemare în judecată formulate de reclamantul [•] în contradictoriu cu pârâtul Sanatoriul Balnear și de Recuperare Techirghiol, având ca obiect acțiune în răspundere delictuală.

Dezbaterile și susținerile orale ale părților au avut loc în ședința publică din data de 15.05.2023, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, dar și pentru a da posibilitate părților să depună concluzii scrise, a amânat pronunțarea pentru data de 29.05.2023, apoi la data de 12.06.2023, apoi la data de 26.06.2023, ulterior la data de 03.07.2023, când a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 București la data de 07.10.2020 sub nr. [•]/299/2020, reclamantul [•] a chemat în judecată pe pârâtul Sanatoriul Balnear și de Recuperare Techirghiol, solicitând instanței ca prin hotărârea pe care o va pronunța să îl oblige pe pârât la plata sumei de 300.000 lei, reprezentând daune morale, și a sumei de 2.618 lei, reprezentând daune materiale, cu cheltuieli de judecată.

Reclamantul a arătat în motivarea cererii, în esență, că din cauza neglijenței kinoterapeutului [•], angajat al pârâtei, a suferit o fractură a femurului drept, fiind necesară o operație și rămânând imobilizat o perioadă de 35 de zile, ceea ce a dus la producerea prejudiciului a cărui reparare o solicită.

Astfel, reclamantul a arătat că suferă de paraplegie flască post traumatică medular T11-T12 (operat), fiind nevoit să se deplaseze într-un scaun cu rotile și în vederea îmbunătățirii situației sale medicale și a revizuirii medicale a acestei situații, la data de 17.02.2019 s-a internat în Sanatoriul Balnear și de Recuperare Techirghiol.

Prima ședință de kinetoterapie a fost efectuată de kinoterapeutul [•], salariat al pârâtului Sanatoriul Balnear, la data de 19.02.2019. Înainte de începerea exercițiilor, reclamantul i-a atras atenția kinoterapeutului asupra faptului că are osteoporoză,

aspect consemnat și de d-na doctor [•] în fișa de tratament. În aceeași dată, după începerea exercițiilor de mobilizare a piciorului drept, după câteva creșteri în intensitate, în urma manevrelor neglijente, s-a auzit o pocnitură puternică în zona bazinului reclamantului. În ciuda acestui zgomot, kinetoterapeutul a continuat exercițiile asupra corpului reclamantului, asigurându-l în mod superficial că totul este în regulă.

În data de 21.02.2019 a avut loc cea de-a treia ședință de kinetoterapie, iar manevrele efectuate de către kinetoterapeut au fost similare cu cele din zilele precedente.

În data de 22.02.2019 a avut loc cea de-a patra ședință de kinetoterapie, iar în momentul în care au început exercițiile la piciorul drept, kinetoterapeutul i-a îndoit piciorul drept de la genunchi, lăsându-se treptat cu greutatea corpului său cu sprijin pe genunchiul reclamantului și a repetat această manevră, impunând forță din ce în ce mai mare, până când piciorul îi atinge pieptul.

În continuare, kinetoterapeutul a efectuat și alte manevre cu piciorul drept al reclamantului, aducând la fiecare manevră din ce în ce mai multă forță, iar în cursul efectuării uneia dintre manevre s-a auzit o pocnitură puternică a osului, urmată de durere și de un șoc resimțit în zona bazinului.

După finalizarea celei de-a patra ședințe, când a ajuns în camera unde era internat, reclamantul a observat că piciorul drept era foarte umflat și fierbinte. Din acest motiv a rugat-o pe d-na doctor [•] medic în cadrul Sanatoriului Balnear, să apeleze la 112, dar aceasta nu a fost de acord, motivând că se pierde foarte mult timp până la sosirea acestuia. În urma rugămintelor reclamantului, d-na doctor l-a contactat pe doctorul ortoped [•], medic în cadrul Spitalului din Agigea, care a fost de acord să-l primească pe reclamant pentru efectuarea radiografiilor.

În aceeași zi, în cadrul Spitalului din Agigea, reclamantul a efectuat 4 radiografii, începând de la bazin, apoi genunchi și femur de 3 ori. În urma acestora a fost stabilit următorul diagnostic: fractură 1/3 distală incompletă femur drept, fapt ce a dus la operație.

Astfel, la data de 25.02.2019 reclamantul a fost internat la Spitalul Univeritar de Urgență București, iar în urma examenului clinic și a Rx a fost stabilit diagnosticul de fractură supracondiliană femur drept.

În data de 28.02.2019 s-a intervenit chirurgical, fiind practicat un procedeu de reducere și osteosinteză cu DCS, reclamantul fiind externat din spital la data de 04.03.2019.

Reclamantul a arătat că din cauza intervenției chirurgicale din 28.02.2019 a fost nevoit să rămână imobilizat o perioadă de peste 35 de zile, timp în care i-au fost administrate Fraxiparine zilnic și calmante.

Ca urmare a acestor suferințe, reclamantul s-a adresat organelor de urmărire penală, formulând în acest sens o plângere penală care formează obiectul dosarului penal nr. [•]/P/2019, înregistrat pe rolul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București.

În cadrul dosarului penal, s-a dispus efectuarea unei expertize medico – legale de către INML, care a emis Raportul de expertiză medico – legală nr. [•], prin care s-a concluzionat că reclamantul a avut nevoie de 70-75 de zile de îngrijiri medicale pentru recuperarea leziunilor traumatice.

Reclamantul a arătat că a încercat să ajungă la o înțelegere amiabilă cu pârâțul, însă fără rezultat.

În concluzie, reclamantul a solicitat admiterea acțiunii și obligarea pârâțului la plata daunelor morale și materiale cauzate, învederând faptul că sunt întrunite în cauză toate condițiile răspunderii civile delictuale.

În drept, s-au invocat dispozițiile art. 1.349 coroborate cu art. 1.373 C.civ.

În susținerea cererii au fost depuse, în fotocopie, înscrisuri.

Pârâțul Sanatoriul Balnear și de Recuperare Techirghiol, deși legal citat, nu a formulat întâmpinare, dar la data de 01.02.2021 a depus la dosar precizări, prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, ca nefondată.

În motivare, s-a arătat, în prealabil, că atât Sanatoriul Balnear, cât și salariatul acestuia [•], au încheiate asigurări de răspundere civilă cu City Insurance S.A.

S-a mai arătat că programul de kinetoterapie din cadrul sanatoriului se efectuează conform indicațiilor medicale stipulate în fișa de tratament, înainte de începerea programului de kinetoterapie pacientul fiind consultat de către medicul specialist.

Contrar afirmațiilor reclamantului, pârâțul a arătat că în data de 19.02.2019 nu figurează înregistrată nicio prezentare a pacientului la cabinetul medicului curant și nici la camera de gardă.

S-a arătat că la data de 20.02.2019 reclamantul s-a prezentat la cabinetul medicului curant, unde s-a prescris efectuarea unei radiografii la nivelul genunchiului stâng (care a suferit multiple intervenții chirurgicale cu material de osteosinteză prezent), această recomandare având la bază unul dintre motivele internării, respectiv durerea la nivelul genunchiului stâng.

În continuare, pârâța a menționat că la data de 22.02.2019, la ora 12.10, pacientul s-a prezentat la cabinetul medicului curant cu durere și tumefacție la nivelul genunchiului drept, simptomatologie apărută, din afirmațiile pacientului, după ora de kinetoterapie, care potrivit planificării a fost la ora 9.20.

În camera de gardă (medicul curant fiind de gardă în acea dată) s-a efectuat tratament antiinflamator, antialgic.

Medicul curant a decis că se impune transportul pacientului la SCJU Constanța, prin apel la 112, pentru efectuarea unei radiografii și consult ortopedic.

Deoarece pacientul a refuzat transportul la SCJU Constanța, medicul curant a stabilit de comun acord cu acesta și însoțitorul său efectuarea unui consult ortopedic la Spitalul Agigea, de către specialistul ortoped [•], care fusese inițial contactat telefonic.

În urma consultului efectuat de către medicul ortoped, corelat cu rezultatul radiografiilor efectuate, s-a stabilit diagnosticul de "Fractură supracondiliană femur drept" (același diagnostic cu membrul inferior stâng), a fost imobilizat membrul inferior drept și s-au prescris anticoagulante (fraxiparina).

Ulterior, pacientul a revenit în cadrul Sanatoriului, iar la ora 16.00 a fost efectuată o radiografie și în cadrul instituției pârâte.

Pârâtul a mai arătat că prin adresa nr. 3106/24.02.2020 a făcut cunoscut reclamantului că a analizat cazul acestuia din punct de vedere medical în cadrul Consiliului Medical existent la nivelul instituției, precizând că concluziile acestui consiliu întrunit în data de 18.02.2020 converg către concluziile Institutului Național de Medicină Legală Mina Minovici", în sensul că "datorită diagnosticului pacientului, nu se poate stabili legătura directă dintre fractura suferită și manevra terapeutică efectuată de către kinetoterapeut, aceasta putându-se produce și prin lovire de corp dur (ex. întoarceri în pat, pe parcursul deplasării către un alt cabinet pentru efectuare proceduri prevăzute în fișa de tratament ...)."

S-a mai arătat că este fără precedent pentru instituția pârâtă formularea unei astfel de acțiuni care are la bază malpraxisul, iar acest lucru a fost posibil datorită profesionalismului de care a dat dovadă pe parcursul derulării activității medicale încă de la înființare.

Prin urmare, pârâtul a solicitat, în principal, respingerea cererii ca nefondate, întrucât nu se face dovada pretențiilor, iar în subsidiar, în măsura în care se dovedește malpraxisul, să fie obligat asigurătorul la plata pretențiilor proporțional cu vătămarea cauzată.

În data de 04.11.2022 pârâtul Sanatoriul Balnear și de Recuperare Techirghiol, în calitate de pârât în dosarul nr. [•]/299/2020 ce are ca obiect acțiune în răspundere delictuală, în contradictoriu cu reclamantul [•], a formulat cerere de chemare în garanție a City Insurance S.A., pentru ca în cazul în care se va admite cererea de chemare în judecată formulată în contra Sanatoriului Balnear și de Recuperare Techirghiol sau persoanei angajate în cadrul instituției prin aceeași hotărâre, să se dispună obligarea societății de asigurare să achite suma solicitată în cererea de chemare în judecată respectiv:

- suma de 300.000 LEI PREJUDICIU moral;
- suma de 2.618 LEI PREJUDICIU material;

- plata cheltuielilor de judecată ocazionate cu prezenta cauză, motivat de următoarele:

Sanatoriul Balnear și de Recuperare Techirghiol are încheiata cu City Insurance S.A. polița de răspundere civila pentru malpraxis seria G nr. [•] și angajatul Sanatoriului Balnear și de Recuperare Techirghiol, [•] are încheiata cu City Insurance S.A., polița de răspundere civila pentru malpraxis.

Potrivit art. 2.199 alin. (1) Cod civil prevede "Prin contractul de asigurare, contractantul asigurării sau asiguratul se obligă să plătească, o primă asigurătorului, iar acesta din urmă se obligă ca, în cazul producerii riscului asigurat, să plătească o indemnizație, după caz, asiguratului, beneficiarului asigurării sau tertului păgubit."

Potrivit art. 2.208 alin. (1) Cod civil " în cazul producerii riscului asigurat, asigurătorul trebuie să plătească indemnizația de asigurare în condițiile prevăzute în contract Atunci când există neînțelegere asupra cuantumului indemnizației de asigurare, partea necontestată din aceasta se va plăti de asigurător anterior soluționării neînțelegerii prin bună învoiala sau de către instanța judecătorească."

Potrivit art. 2.214 din Cod civil "În cazul asigurării de bunuri, asigurătorul se obligă ca, la producerea riscului asigurat, să plătească o despăgubire asiguratului, beneficiarului asigurării sau altor persoane îndreptățite."

Iar potrivit art. 2.217 alin. (1) Cod civil "Despăgubirea se stabilește în funcție de starea bunului din momentul producerii riscului asigurat. Ea nu poate depăși valoarea bunului din acel moment, cuantumul pagubei și nici suma asigurată".

Potrivit art. 668 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății:

Asigurătorul acordă despăgubiri pentru prejudiciile de care asigurații răspund, în baza legii, față de terțe persoane care se constata că au fost supuse unui net de malpraxis medical, precum și pentru cheltuielile de judecată ale persoanei prejudiciate prin netul medical.

Despăgubirile se acordă indiferent de locul în care a fost acordată asistența medicală.

Asigurarea obligatorie face parte din categoria B clasa 13 de asigurări de răspundere civilă și va cuprinde toate tipurile de tratamente medicale ce se efectuează în specialitatea și competența profesională a asiguratului și în gama de servicii medicale oferite de unitățile de profil.

Iar potrivit CAP. IV ART. 13 din Normele de aplicare din actul normativ, mai sus indicat:

Asigurarea obligatorie de răspundere civilă profesională pentru medici, farmaciști și alte persoane din domeniul asistenței medicale.

Personalul medical încheie asigurare de malpraxis, în condițiile legii.

O copie de pe asigurare va fi prezentată înainte de încheierea contractului de muncă, fiind o condiție obligatorie pentru angajare.

Asigurarea va fi reînnoită la expirarea perioadei de valabilitate și va fi depusă, în copie la angajator.

În situația în care nu există contract de muncă, copia asigurării va fi înaintată reprezentantului legal al furnizorului de produse, servicii medicale sau farmaceutice, la care persoana asigurată își desfășoară, activitatea.

Potrivit art. 689 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, republicata, "Omisiunea încheierii asigurării de malpraxis medical sau asigurarea sub limita legală de către persoanele fizice și juridice prevăzute de prezenta lege constituie abatere disciplinară și se sancționează cu suspendarea dreptului de practică sau, după caz, suspendarea autorizației de funcționare",

Raportat la dispozițiile legale anterior menționate, având în vedere, ca la data producerii riscului asigurat, se afla în vigoare polița de asigurare, ca atât instituția noastră cât și paratul și-au îndeplinit întocmai obligația ce le revenea de plata a poliței de asigurare conform convenției părților, a solicitat admiterea cererii de chemare în garanție a City Insurance S.A., pentru plata pretențiilor reclamantului, pentru riscul asigurat produs pe perioada de valabilitate a contractului de asigurare pentru cazurile de malpraxis.

În drept, art. 205 și următoarele cod pr civila, 72 și următoarele din Codul pr. civila, dispozițiile codului civila, precum și dispozițiile Legii nr. 95/2006, republicata, la care a făcut trimitere.

A anexat prezentei copii polița de răspundere civila pentru malpraxis [•] polița de răspundere civila pentru malpraxis [•].

Prin sentința civilă nr. [•]/09.02.2021 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în dosarul nr. [•]/299/2020 s-a admis excepția necompetenței materiale a Judecătoriei Sectorului 1 București și s-a declinat competența de soluționare a cererii în favoarea Tribunalului București.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului București - Secția a III-a civilă la data de 26.09.2022 sub nr. [•]/299/2020.

Analizând actele și lucrările dosarului, prin prisma probatoriului administrat în cauză, tribunalul reține următoarele:

În perioada 17.02.2019 – 22.02.2019 reclamantul [•] a fost internat în cadrul Sanatoriului Balnear și de Recuperare Techirghiol, acesta suferind de paraplegie flască post traumatică medular T11-T12 (operat).

În cadrul instituției pârâte, reclamantul a urmat o serie de ședințe de kinetoterapie în perioada 19 – 22.02.2022, ședințele fiind efectuate de către kinetoterapeutul [•], angajat al Sanatoriului Balnear și de Recuperare Techirghiol.

Din actele medicale existente la dosar, inclusiv din biletul de ieșire din spital eliberat de către pârât, reiese faptul că reclamantul suferea și de osteoporoză, aspect

cunoscut de către kinetoterapeut, astfel cum reiese atât din declarația acestuia, audiat ca martor, cât și din declarația martorului [•].

Reclamantul a susținut că pe parcursul efectuării ședințelor de kinetoterapie, kinetoterapeutul [•] i-ar fi efectuat o serie de manevre neglijente la piciorul drept, aducând la fiecare manevră din ce în ce mai multă forță, iar în cursul efectuării uneia dintre aceste manevre, la data de 22.02.2019, s-ar fi auzit o pocnitură puternică a osului, urmată de durere și de un șoc resimțit în zona bazinului.

Ca urmare a investigațiilor și radiografiilor efectuate de către reclamant în cadrul Spitalului din Agigea, s-a stabilit ca diagnostic fractură 1/3 distală incompletă femur drept, fapt ce a condus la operația sa din data de 28.02.2019 la Spitalul Univeritar de Urgență București, unde i s-a stabilit diagnosticul de fractură supracondiliană femur drept.

În acest context, reclamantul a promovat acțiunea de față, în condițiile răspunderii delictuale, imputând pârâtului Sanatoriul Balnear și de Recuperare Techirghiol modul defectuos în care kinetoterapeutul [•], angajatul acestuia, și-ar fi exercitat atribuțiile specifice profesiei.

Potrivit dispozițiilor art. 1.349 alin. (1) C.civ., ”Orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere drepturilor sau libertăților altor persoane.”

Între pârâtul Sanatoriul Balnear și de Recuperare Techirghiol și kinetoterapeutul [•] s-a încheiat contractul individual de muncă nr. 781/28.12.2012, având ca obiect prestarea activității de kinetoterapeut de către aceasta din urmă în favoarea primeia (f. 47-48 dos. TB), aspect recunoscut de altfel și de către pârât în cadrul interogatoriului administrat în cauză.

Conform dispozițiilor art. 1.373 C.civ., „Comitentul este obligat să repare prejudiciul cauzat de prepușii săi ori de câte ori fapta săvârșită de aceștia are legătură cu atribuțiile sau cu scopul funcțiilor încredințate. (2) Este comitent cel care, în virtutea unui contract sau în temeiul legii, exercită direcția, supravegherea și controlul asupra celui care îndeplinește anumite funcții sau însărcinări în interesul său ori al altuia. (3) Comitentul nu răspunde dacă dovedește că victima cunoștea sau, după împrejurări, putea să cunoască, la data săvârșirii faptei prejudiciabile, că prepusul a acționat fără nici o legătură cu atribuțiile sau cu scopul funcțiilor încredințate”.

Stabilirea raportului de prepușenie este o chestiune de fapt care urmează să fie stabilită de instanță, pe baza probelor administrate. Ceea ce interesează este determinarea persoanei fizice sau juridice în interesul căreia se desfășoară activitatea și care, la momentul săvârșirii faptei ilicite cauzatoare de prejudicii, avea autoritatea de a da instrucțiuni și directive prepusului, de a-i supraveghea, îndruma și controla activitatea desfășurată în îndeplinirea însărcinării încredințate.

Raportul de prepușenie nu înseamnă că prepusului i se dictează directive obligatorii de către comitent, ci presupune conștientizarea acestuia de către ambele părți, existența unui acord în acest sens. Raport de subordonare înseamnă că în baza acordului încheiat între părți, persoana juridică a acordat prepușilor săi însărcinarea de a derula operațiuni specifice actului medical, conform pregătirii fiecărui medic, încredințare din care poate rezulta posibilitatea comitentului de a da instrucțiuni.

Sub aspectul fundamentării răspunderii comitentului pentru fapta prepusului, tribunalul reține că aceasta are la bază ideea de garanție a comitentului, în solidar cu prepusul, față de victima prejudiciului, garanție menită să ofere victimei posibilitatea de a fi despăgubită. Totodată, este lesne de observat că această garanție este pentru fapta altuia, deci pentru o faptă care trebuie să fie de natură să angajeze, prin ea însăși, răspunderea personală a prepusului. Altfel spus, răspunderea comitentului va putea fi angajată numai dacă, și în măsura în care, în persoana prepusului sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie.

Fapta ilicită poate fi definită ca orice acțiune sau inacțiune care are ca rezultat încălcarea drepturilor subiective sau intereselor legitime ale unei persoane. Așadar, fapta ilicită este legată indisolubil de persoana care se pretinde a fi victima faptei ilicite.

Or, în cauza de față săvârșirea unei fapte ilicite de către prepusul pârâtului rezultă din ansamblul materialului probator, având în vedere actele medicale depuse la dosar, respectiv biletul de ieșire din Sanatoriul Balnear și de Recuperare Techirghiol din data de 22.02.2019, biletul de externare din Spitalul Universitar de Urgență București din data de 04.03.2019 și Raportul de expertiză medico – legală nr. [•] întocmit de către I.N.M.L., prin care s-a concluzionat că reclamantului [•] i s-a stabilit diagnosticul de "fraktură supracondiliană femur drept" la data de 22.02.2019, pentru care s-a intervenit chirurgical la data de 28.02.2019, practicându-se reducere și osteosinteză DCS, reclamantul necesitând 70 – 75 zile de îngrijiri medicale.

În raportul de expertiză medico – legală întocmit de către Institutul Național de Medicină Legală "Mina Minovici" s-a arătat că, dat fiind gradul de osteoporoză difuză nu se poate aprecia cu certitudine mecanismul de producere al fracturii de femur drept, ea putându-se produce fie în cursul unor manevre de mobilizare pasivă (așa cum afirmă reclamantul), fie prin lovire de corp dur.

Tribunalul, analizând ansamblul probator administrat în cauză, actele medicale depuse la dosar, coroborate cu concluziile raportului de expertiză medico – legală, dar și cu declarațiile martorilor audiați în cauză, reține faptul că fractura de femur drept putea să-i fie produsă reclamantului [•] ca urmare a manevrelor efectuate de către kinetoterapeutul [•] la data de 22.02.2019, în cadrul Sanatoriul Balnear și de Recuperare Techirghiol.

Astfel, din declarația martorului [•] reiese faptul că în data de 22.02.2019, în jurul orei 10, când a mers să îl ia pe reclamant de la sala de kinetoterapie, acesta i-a

spus că în timpul ședinței, când domnul kinetoterapeut [•] a făcut o manevră la piciorul drept, s-a auzit o pocnitură puternică în toată sala, iar reclamantul a simțit un disconfort în zona bazinului. Martorul a mai arătat că după ce a mers cu reclamantul în cameră, pentru ca acesta să se schimbe pentru următorul procedeu, a observat că piciorul lui drept era tumefiat în jurul genunchiului și reclamantul avea febră și o stare de disconfort accentuată, iar piciorul lui frigea.

Declarațiile acestui martor, prin care arată că ulterior au mers la Spitalul din Agigea, unde reclamantul a fost consultat de domnul doctor [•], care i-a făcut acestuia 5 radiografii la bazin și la membrele inferioare și a constatat că reclamantul avea o fractură de 1/3 distală femur drept, se coroborează cu actele medicale existente la dosar și vin să confirme susținerile reclamantului din cererea de chemare în judecată.

Declarațiile martorului [•] nu pot conduce tribunalul la o altă concluzie, în condițiile în care aspectele învederate de către acesta au fost prezentate într-o modalitate vagă și generală, arătând că au trecut 4 ani de la incident și că este foarte greu să rețină un singur pacient, martorul declarând, în esență, că nu asociază mișcările pe care i le-a făcut reclamantului în timpul ședinței de kinetoterapie cu ruptura osului acestuia, pentru că, în cazul pacienților cu osteoporoză, nu se fac mișcări bruște.

Or, aceste declarații vin în contradicție cu restul probelor administrate în cauză, din care reiese faptul că, la momentul efectuării radiografiilor de către reclamant în data de 22.02.2019, i s-a pus diagnosticul de "Fractură 1/3 distală incompletă femur drept", diagnostic confirmat și cu ocazia internării în Spitalul Clinic de Urgență București – "Fractură supracondiliană femur drept", unde reclamantul a fost suspus unei intervenții chirurgicale pentru remedierea situației în data de 28.02.2019.

În concluzie, tribunalul reține faptul că răspunderea delictuală a pârâtului Sanatoriul Balnear și de Recuperare Techirghiol va fi atrasă în calitate de comitent față de fapta ilicită săvârșită de kinetoterapeutul [•], care avea calitate de prepus la momentul acțiunii vătămătoare.

Prin prejudiciu se înțelege efectul negativ suferit de o persoană, ca urmare a săvârșirii unei fapte ilicite de către o altă persoană. Nu poate exista răspundere delictuală dacă nu s-a produs un prejudiciu, deoarece dacă o persoană nu a fost păgubită, ea nu are dreptul de a cere nicio reparație. Altfel spus, este imperios necesar ca cel care solicită repararea prejudiciului să fi suferit personal prejudiciul respectiv.

Legislația română și normele europene reglementează și protejează drepturile și libertățile fundamentale ale omului. Recunoașterea unui drept de despăgubire nu se poate explica decât prin voința de a oferi o satisfacție care poate contrabalansa efectul vătămării și fără ca această satisfacție să aibă o reală corespondență cu prejudiciul, astfel că la cuantificarea sumei accentul trebuie pus pe importanța prejudiciului din

punctul de vedere al victimei. [•] stabilirii despăgubirilor nu se reduce la cuantificarea economică a unor drepturi și valori. Ea presupune o apreciere și evaluare complexă a aspectelor în care vătămările produse se exteriorizează și pot fi astfel supuse puterii de apreciere a instanțelor de judecată.

Cu privire la prejudiciile suferite de reclamant, conform art. 1385 Cod civ., principiul aplicabil în cauză este cel al reparării integrale a prejudiciului, fiind supusă reparării atât paguba efectivă (*damnum emergens*) cât și câștigul nerealizat de victimă (*lucrum cessans*); fiind reparat atât prejudiciul previzibil cât și cel imprevizibil; neavând relevanță starea materială a victimei ori cea a autorului faptei ilicite; și, cel mai important, fiind reparat integral prejudiciul indiferent de forma sau gradul de vinovăție a făptuitorului.

În ceea ce privește daunele materiale, instanța reține că din înscrisurile depuse la dosarul cauzei, rezultă că reclamantul a efectuat o serie de cheltuieli cu investigațiile medicale, astfel cum reiese din înscrisurile medicale aflate la fila 25 din dosarul judecătoriesei. Astfel, din chitanțele depuse la dosar reies următoarele cheltuieli dovedite de către reclamant: 63 lei achitați către INML "Mina Minovici" în data de 06.06.2019 pentru efectuarea expertizei medico – legale și 180 lei achitați către Spitalul Universitar de Urgență București în data de 04.06.2019, în total 243 lei.

Suma de 2.375 lei achitată de către reclamant Cabinetului de avocat [•]cu titlu de onorariu, potrivit chitanței nr. 18/20.03.2019, va putea fi eventual avută în vedere cu ocazia acordării cheltuielilor de judecată, dat fiind faptul că la momentul dezbaterilor pe fondul cauzei apărătorul reclamantului a arătat că solicită cheltuieli de judecată pe cale separată.

În concluzie, tribunalul va socoti dovedite pretențiile având ca obiect despăgubirile materiale în limita sumei de 243 lei.

Prejudiciul moral trebuie raportat prioritar la atingerea adusă valorii personalității umane presupus lezate. În literatura de specialitate dauna morală este definită drept paguba suferită de o persoană ca urmare atingerii aduse drepturilor sale personale nepatrimoniale sau prin provocarea unei suferințe morale. Cuantificarea prejudiciului moral nu este, așadar, supusă unor criterii legale de determinare, daunele morale stabilindu-se prin apreciere, ca urmare a aplicării criteriilor referitoare la consecințele negative suferite de cei în cauză, în plan fizic, psihic și afectiv, importanța valorilor lezate, măsura în care acestea au fost lezate, intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării etc. Evaluarea daunelor morale presupune examinarea, în principal a unor criterii referitoare la consecințele suferite pe plan fizic și psihic, expunerea la disprețul public, atingerea gravă adusă onoarei și demnității, sentimentul de frustrare etc., daunele morale reprezentând compensația datorată pentru atingerea adusă valorilor care definesc personalitatea umană, valori care se

referă la existența fizică a omului, la sănătatea și integritatea corporală, la cinste, la demnitate, onoare, prestigiul profesional și alte asemenea valori.

Legislația română și normele europene reglementează și protejează drepturile și libertățile fundamentale ale omului, respectiv demnitatea, imaginea, viața de familie sau viața profesională. Recunoașterea unui drept de despăgubire nu se poate explica decât prin voința de a oferi o satisfacție care poate contrabalansa efectul vătămării și fără ca această satisfacție să aibă o reală corespondență cu prejudiciul, astfel că la cuantificarea sumei accentul trebuie pus pe importanța prejudiciului din punctul de vedere al victimei. Problema stabilirii despăgubirilor pentru daune morale nu se reduce la cuantificarea economică a unor drepturi și valori nepatrimoniale cum ar fi demnitatea, onoarea, ori suferința psihică încercată de cel ce le pretinde. Ea presupune o apreciere și evaluare complexă a aspectelor în care vătămarile produse se exteriorizează și pot fi astfel supuse puterii de apreciere a instanțelor de judecată. În literatura de specialitate, dauna morală este definită drept paguba suferită de o persoană ca urmare atingerii aduse drepturilor sale personale nepatrimoniale sau prin provocarea unei suferințe morale.

În cuprinsul Deciziei nr. [•] din 20 aprilie 2011 pronunțată în recurs de Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție se arată că daunele morale sunt apreciate ca reprezentând atingerea adusă existenței fizice a persoanei, integrității corporale și sănătății, cinstei, demnității și onoarei, prestigiului profesional, iar pentru acordarea de despăgubiri nu este suficientă stabilirea culpei autorității, ci trebuie dovedite daunele morale suferite. Sub acest aspect, partea care solicită acordarea daunelor morale este obligată să dovedească producerea prejudiciului și legătura de cauzalitate dintre prejudiciu și fapta autorității.

Referitor la cuantumul prejudiciului, este adevărat că nu există un sistem care să repare pe deplin daunele morale constând în atingerea adusa onoarei sau demnității, întrucât plata unei sume de bani abia dacă poate aduce victimei unele alinări sau satisfacții. În materia daunelor morale, principiul reparării integrale a prejudiciului nu poate avea decât un caracter aproximativ, fapt explicabil în raport de natura neeconomică a respectivelor daune, imposibil de a fi echivalate bănește. În schimb, se poate acorda victimei o indemnitate cu caracter compensatoriu, tinzând la oferirea unui echivalent care, prin excelență, poate fi o sumă de bani, care îi permite să-și aline, prin anumite avantaje, rezultatul dezagreabil al faptei ilicite. De aceea, ceea ce trebuie evaluat, în realitate, este despăgubirea care vine să compenseze prejudiciul, nu prejudiciul ca atare.

Din acest motiv, instanța sesizată cu repararea prejudiciului nepatrimonial trebuie să încerce să stabilească o sumă necesară nu atât pentru a repune victima într-o situație similară cu cea avută anterior, cât de a-i procura satisfacții de ordin moral susceptibile de a înlocui valoarea de care a fost privată. Prin urmare, chiar dacă valorile

morale nu pot fi evaluate în bani, atingerile aduse acestora îmbracă forme concrete de manifestare, iar instanța are astfel posibilitatea să aprecieze intensitatea și gravitatea lor și să stabilească dacă o sumă de bani și în ce quantum, este potrivită pentru a repara prejudiciul moral produs.

Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Civilă, prin Decizia nr. [•] din 14 februarie 2008, a apreciat că stabilirea quantumului despăgubirilor echivalente unui prejudiciu nepatrimonial include o doză de aproximare, ceea ce este de esența unui proces de apreciere, nefiind expresia unei realități materiale, susceptibilă de o constatare obiectivă, însă pot fi avute în vedere o serie de criterii, și anume: consecințele negative suferite de cel în cauză în plan fizic și psihic, importanța valorilor sociale lezate, măsura în care au fost lezate aceste valori și intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării, măsura în care i-a fost afectată situația familială, profesională și socială, iar celui care le pretinde îi revine sarcina să producă un minimum de argumente și indicii din care să rezulte în ce măsură i-a fost produs un prejudiciu nepatrimonial.

Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat faptul că, deoarece este vorba de lezarea unor valori fără conținut economic și de protejarea unor drepturi care intră, ca element al vieții private, în sfera art. 1 (dreptul la viață) din Convenția europeană, dar și de valori apărute de art. 22 din Constituție și art. 58 C.civ., existența prejudiciului este circumscrisă condiției aprecierii rezonabile, pe o bază echitabilă corespunzătoare a prejudiciului real și efectiv produs victimei. Prejudiciul moral a fost definit ca fiind orice atingere adusă uneia dintre prerogativele care constituie atributul personalității umane și care se manifestă prin suferința fizică sau/și morală, pe care le resimte victima. Prejudiciile care alterează sănătatea și imaginea fizică aduc atingere unora dintre prerogativele care constituie atributul personalității umane – dreptul la sănătate, integritate fizică și psihică (art. 58 NCC) ca și componente ale dreptului la viață apărut de Convenția Europeană a Drepturilor Omului și trebuie să fie reparate. Caracterul suferințelor trebuie privit în legătură cu particularitățile individuale ale persoanei prejudiciate, suferințele morale (psihice) fiind frica, durerea, rușinea, tristețea, neliniștea, umilirea și alte emoții negative. În ce privește modul de calcul, quantumul posibilelor despăgubiri acordate, nici sistemul legislativ românesc, dar nici normele comunitare nu prevăd un mod concret de evaluare a daunelor morale, iar acest principiu, al reparării integrale a unui astfel de prejudiciu, nu poate avea decât un caracter estimativ, fapt explicabil în raport de natura neeconomică a respectivelor daune, imposibil de a fi echivalate bănesc. Așadar, ceea ce trebuie în concret evaluat nu este prejudiciul ca atare, ci doar despăgubirea ce vine să compenseze acest prejudiciu și să aducă acea satisfacție de ordin moral celui prejudiciat. (Decizia nr. [•] din 6 aprilie 2016 pronunțată în recurs de Secția I civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție având ca obiect acțiune în daune morale).

În cauză, tribunalul reține că valorile morale atinse prin fapta pârâtului au într-adevăr un conținut nepatrimonial, prin fapta ilicită cauzată de prepusul pârâtului fiindu-i afectată starea de sănătate a reclamantului, producându-i-se acestuia o fractură supracondiliană la femurul drept, de natură a-i aduce acestuia atât suferințe fizice, cât și psihice.

Depoziția martorului [•], propus de reclamant și audiat în cauză, a completat probatoriul deja existent și a confirmat susținerile acestuia, precum și faptul că reclamantul a fost operat la picior ca urmare a incidentului produs în data de 22.02.2019 și timp de 35 de zile după externare acesta a făcut tratament cu Fraxiparine și nici până în prezent reclamantul nu și-a revenit complet, având dureri în zona piciorului drept.

Reținând existența faptei ilicite pentru care trebuie să răspundă pârâtul în calitate de comitent, dar și prejudiciul încercat și dovedit în parte de către reclamant, tribunalul va aprecia suma de 50.000 ca reprezentând o satisfacție echitabilă pentru remedierea valorilor morale afectate prin respectiva faptă ilicită.

Raportul de cauzalitate trebuie să comande o interpretare extensivă, aplicabilă și răspunderii civile delictuale, căci dă expresie exigenței unei legături de cauzalitate îndestulător de caracterizată pentru a înlătura posibilitatea unei răspunderi care, întinzându-se la tot lanțul de evenimente ce se produc ca urmare a faptei păgubitoare ar obliga la o răspundere, practic, fără de hotar. Așadar, specificul raportului de cauzalitate se evidențiază prin faptul că prejudiciul trebuie să aibă legătură directă cauzală cu fapta ilicită. Prin urmare, dacă prejudiciul nu are legătură cauzală cu fapta ilicită, el iese din câmpul răspunderii. Stabilirea raportului cauzal trebuie avut în vedere că fenomenul cauză nu acționează singur și izolat, ci că desfășurarea lui este condiționată de anumiți factori, care, fără a produce ei efectul păgubitor, favorizează producerea acestui efect, înlesnind nașterea procesului cauzal, grăbind și favorizând dezvoltarea procesului sau agravându-i ori asigurându-i rezultatele negative. Toate aceste împrejurări concură la producerea prejudiciului ca un tot, astfel încât trebuie recunoscută eficiența cauzală a fiecăreia dintre ele. Prin urmare, între cauza principală și condiții este o unitate indivizibilă, raportul de cauzalitate cuprinzând nu numai faptele care constituie cauza necesară și directă, dar și condițiile cauzale, respectiv fapte care au făcut posibilă acțiunea cauzală sau i-au agravat efectele dăunătoare.

Când se analizează vinovăția unei persoane, se analizează latura subiectivă a faptei, atitudinea subiectivă a autorului faptei față de aceasta și de urmările ei, la momentul săvârșirii acesteia. Vinovăția poate fi definită ca fiind atitudinea psihică a autorului faptei ilicite și păgubitoare față de fapta respectivă și față de urmările acestei fapte. Din această definiție rezultă că vinovăția este un proces psihic complex, care implică un element intelectual, de conștiință și un element volitiv, de voință. Rezultă deci, că vinovăția este o atitudine subiectivă a omului față de o anumită faptă concretă și față de urmările acesteia și nu o atitudine subiectivă, generică, teoretică, ideală. Prin

urmare, rezultă că nu orice atitudine subiectivă a făptuitorului față de o faptă ilicită constituie vinovăție, ci doar acea atitudine imputabilă autorului ei. Este vorba despre atitudinea subiectivă a individului, ce presupune conștientizarea semnificației sociale a faptei sale, a caracterului său antisocial, și voința de a săvârși fapta și de a-și asuma urmările acesteia, în ordinea de drept. Elementul intelectual constă în reprezentarea în conștiința omului a urmărilor faptei pe care a săvârșit-o sau pe care urmează să o săvârșească. Prin urmare, vinovăția, indiferent de forma ei, presupune un anumit nivel de cunoaștere, de conștiință, a semnificației faptei sale și a urmărilor acesteia. Fără acest element nu poate fi vorba de vinovăție și prin urmare nu poate lua naștere obligația de a repara prejudiciul cauzat cuiva. Elementul volitiv este concretizat în actul psihic de deliberare și decizie cu privire la comportamentul ce urmează să fi avut loc. Prin urmare, procesul volitiv are două faze: deliberarea și decizia. [•] momentul în care autorul se decide pentru săvârșirea faptei ilicite. Factorul volitiv este precedat de factorul intelectual, acesta din urmă constituind premisa celui dintâi. După cum se observă, între cei doi factori analizați – intelectual și volitiv – există o strânsă legătură, o strânsă unitate. Astfel, factorul intelectual, de conștiință nu produce vinovăție prin el însuși, câtă vreme nu a fost urmat de o hotărâre contrară ordinii de drept. Așadar procesul intelectual este o condiție necesară a vinovăției, dar nu suficientă, sens în care săvârșirea faptei ilicite trebuie să fie decisă de cel care o efectuează, realizarea acesteia fiind executarea unei hotărâri luate deliberat de către o persoană.

Reținând toate aceste chestiuni de ordin teoretic și aplicându-le în mod concret situației de fapt descrise de reclamant, tribunalul conchide în sensul încălcării de către pârâtul Sanatoriul Balnear și de Recuperare Techirghiol a obligației pozitive de a asigura și garanta reclamantului [•] o bună conduită din partea angajaților acestuia, bazată pe normele de etică și deontologie aplicabile profesiei, în respect față de pacient.

Așadar, pentru toate aceste considerente, tribunalul va constata că acțiunea este întemeiată în parte, urmând a obliga pe pârât la plata către reclamant a sumei de 50.000 lei pentru repararea prejudiciului moral, precum și la plata sumei de 243 lei pentru repararea prejudiciului material cauzat acestuia.

Cu privire la cererea de chemare în garanție formulată de pârâtul Sanatoriul Balnear și de Recuperare Techirghiol împotriva City Insurance S.A., tribunalul reține faptul că prin încheierea din data de 13.02.2023 pronunțată de Tribunalul București, Secția a III-a Civilă, în prezentul dosar s-a dispus disjungerea cererii de chemare în garanție, formându-se un nou dosar, iar în temeiul dispozițiilor art. 74 alin. 4 C.proc.civ. s-a dispus suspendarea judecării cererii de chemare în garanție până la soluționarea cererii principale.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite în parte cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul [•], cu domiciliul procesual ales în București, str. Paris nr. 36, et. 1 birou 1, sector 1 – la SCA Lospa și Asociații, în contradictoriu cu pârâtul Sanatoriul Balnear și de Recuperare Techirghiol, cu sediul în Techirghiol, jud. Constanța.

Obligă pârâtul la plata către reclamant a sumei de 50.000 lei pentru repararea prejudiciului moral, precum și la plata sumei de 243 lei pentru repararea prejudiciului material cauzat acestuia.

Cu drept de apel în termen de 30 de zile de la data comunicării, cererea de apel urmând a fi depusă la Tribunalul București.

Pronunțată azi, 03.07.2023, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte,
[•]

Grefier,
[•]

Red. [•]
Dact.. [•]/4 EX./08.2024

LOSPA
LAWYERS